

de gevoelige snavelhouden, en eerst met behulp van zijn zoon kon de boer het razende dier bemachtigen en veilig bergen in een ouden zak. Zoo brachten ze hem mij en hij was toen nog springlevend. De boer durfde hem er niet uit te krijgen; hij geloofde het niet „bi recht too“, (dat beteekent: „de zaak niet vertrouwen“, door er iets boven-natuurliks in te zien). Hij was blij, dat hij er twee Mark voor in de heurs had en ging naar 't veld terug, waar nog lang van den „vrömden voggel“ verteld zal worden.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

VERVLOGEN GROOTHEID?

Het was beslist, we zouden het mooie Nijmegen weer verlaten, Gelderlands heerlijke landelijke dreven verwisselen met de gecultiveerde omstreken van Haarlem. Drie jaar lang maar had ik in deze heerlijke natuur planten kunnen zoeken voor geen vierde deel was ik klaar, wat een spijt en teleurstelling vervulde mij. Ik kreeg een gevoel, alsof ik nu elken dag, die er nog kwam er op uit moest, geen uur verloren mocht laten gaan. Op dat ik nog veel zou kunnen vinden. Maar... de herfst deed na de warme zomer al zijn intree en de meeste bloempjes hadden haar kleurig kleedje al voor een zaadrokje vervuikt.

Berouw over nog niet genoeg geprofitteerd hebben kwam over mij en ik dacht aan een oord hier in den omtrek waar ik zooveel over gehoord had, doch waar ik nooit aan toe was gekomen. Ik ben n.l. in het gelukkige bezit van de Flora met planten-atlas van C. A. J. A. Oudemans en daar staan voor de groeiplaats van vele zeldzame planten het „Oosterhoutsche“ bosch nabij Nijmegen opgegeven. Verscheidene oud-Nijmegenaars vroeg ik naar dit waarschijnlijk al oude plekje grond, dat in mijne gedachten als een klein Paradijs moest zijn met minstens op elk d.M.² een zeldzame plant, doch niemand wist het te vinden. Wel vond ik het plaatsje Oosterhout op een goede kaart op groote schaal, liggende langs den Waaldijk.

Denkende hier nog jaren te zullen blijven in Nijmegen, stelde ik een onderzoekstocht daarheen steeds uit als een heerlijk stukje lekkers, dat men voor 't laatste bewaart als al 't andere op is. Daar besloot ik nu nog heen te gaan, al zou ik het niet in zomerdos meer kunnen aanschouwen. Vol hoop toch nog veel merkwaardigs te zien, trok ik er dus op dezen, een heerlijk mooien dag op uit, de rivier op de pont „Zeldenrust“ over en links den Waaldijk op. Na een eindje rijden (den bepaalden tijd kan ik niet zeker zeggen daar ik telkens van mijn fiets afsteeg om hier een verdwaalde saponaria te plukken, daar uit braamstruiken rupsen te halen enz., en ik terug een anderen, binnenweg nam), kwam ik bij een hek voor een oprijlaan van een buiten waarop stond „Villa Oosterhout“. Eenige boeren, die met zwaargevulde manden van de Nijmeegsche markt terug kwamen, vroeg ik of dit het Oosterhoutsche bosch was, hierbij wijzende op een dicht bosch in de nabijheid waar tusschen de boomen, een licht geverfd huis even zichtbaar was. Op mijn vraag of ik er in zou mogen, was het antwoord: „prebeer het maar eens juffer“ en ik fietste de lange oprijlaan af naar het huis. Aan de kanten stonden wilde reseda, erythraea's en blauwe klokken, naar mijn idee al een voorproefje van hetgeen mij wachtte. Zoo kwam ik bij een zeer keurig, maar stijf aangelegd tuintje, een mengelmoes van ouden en nieuwen stijl; door lange smalle opgaande laantjes naderde ik het huis. Geen levend wezen was te zien, op het grasperk vóór het er naast staande koetshuis, lagen livrei-jassen, petten, zadels,

toomen enz. Ik wachtte even... het bleef stil als in 't paleis van Doornroosje...

Mijn eerste gedachte was, stil het bosch in te sluipen, maar op heeterdaad betrapt te worden leek mij niet prettig, en dus maar de schel opgezocht en vragen. Na een poos schellen verscheen er eindelijk een dienstmeisje die ik mijn verzoek deed. Ja... zij wist 't niet, de familie zou juist van avond uit Jeruzalem terugkeeren, zij zou het even een van de knechts vragen. Een deftige bediende in livrei kwam nu en schudde driftig 't hoofd van neen. Dat viel heelemaal niet in mijn smaak en daar begon ik te smeeken. Had ik daarvoor heel die reis gemaakt van Amsterdam af. Ik had zooveel gehoord van dit bosch en zou zóó graag eens even kijken. „Zoo! dat was wat anders heel van Amsterdam af, dan moest ik 't maar probeeren; maar ik moest de hoofdwegen houden daar er veel wild was in 't bosch.“ En daar ging ik, wel wat beschaamd over mijn jokkentje, maar verrukt en vol hoop. Hier zou ik vinden dië plant en dië plant enz. ik kende ze alle bij naam en al vond ik de bloemen niet meer dan wist ik haar bladeren en vruchten. En... ik zocht, ik liep en keek, uren lang en wat vond ik? niets dan doodgewone planten! Overal pijpkruid, berenklaauw, hertshooi, cereprijs, veel meer al niet! Mocht ik een oogenblik met groot genoegen, kijken naar prachtige hobbellen die van den eenen boom naar den anderen hingen, mijn desillusie was groot en verdrietig zette ik me ergens neer vragende: „is dit vervlogen grootheid of kan ik ze alleen maar niet vinden?“

Alles zag er zoo keurig netjes geharkt en geschoffeld uit, dat ik vrees, dat sedert het particulier eigendom geworden is, (vroeger was het dit niet naar men mij vertelde) alle onkruid? er uitgerooid is. Misschien weet een der lezers van de L. N. mij hierop het antwoord te geven; zij zullen er mij zeer mee verplichten in dit blad of aan mij zelve eens te vertellen of zij er ook geweest zijn en hoe zij het er vonden, of het groote onkunde en slecht zoeken van mij was of 't jammerlijk vernietigen van een op plantkundig gebied zoo historisch plekje is?

C. COOL.

DE KLEINE PLEVIER.

(Aegialites Dubius Scop.).

Toen ik hier in den zomer van 1906, van tijd tot tijd de uiterwaarden bezocht, trokken er eens twee vogeltjes mijn aandacht, die onder luid geroep in groote kringen om we heen vlogen. 't Was echter niet met zekerheid uittemaken, welke soort ik voor me had en toen ik na eenige weken daar terugkwam, waren ze verdwenen.

Dit voorjaar kwam ik dikwijls op die plaats en den 25e April hoorde ik de mij bekende roep weer en zag spoedig een van de vogeltjes. Toen het op het zand was neergestreken, nam ik het in den kijker en nu kostte het niet veel moeite om uittemaken, dat ik met de Kleine Plevier te doen had, die in ons land als broedvogel nog slechts in N. Brabant is aangetroffen.

Eenigen tijd daarna, kreeg ik ook nummer twee te zien en nu begon ik naar het nest te zoeken. Dit was echter lang geen gemakkelijk werk, want wel vlogen de diertjes, als ik op het tamelijk uitgestrekte terrein kwam, angstig roepend, om mij heen, maar aan den anderen kant ervan deden ze het eveneens. Bovendien is de, met een laag slip bedekte bodem, als bezaaid met kleine wilgenpollen boschjes riet en gras.